

על חורבותיך, ימית

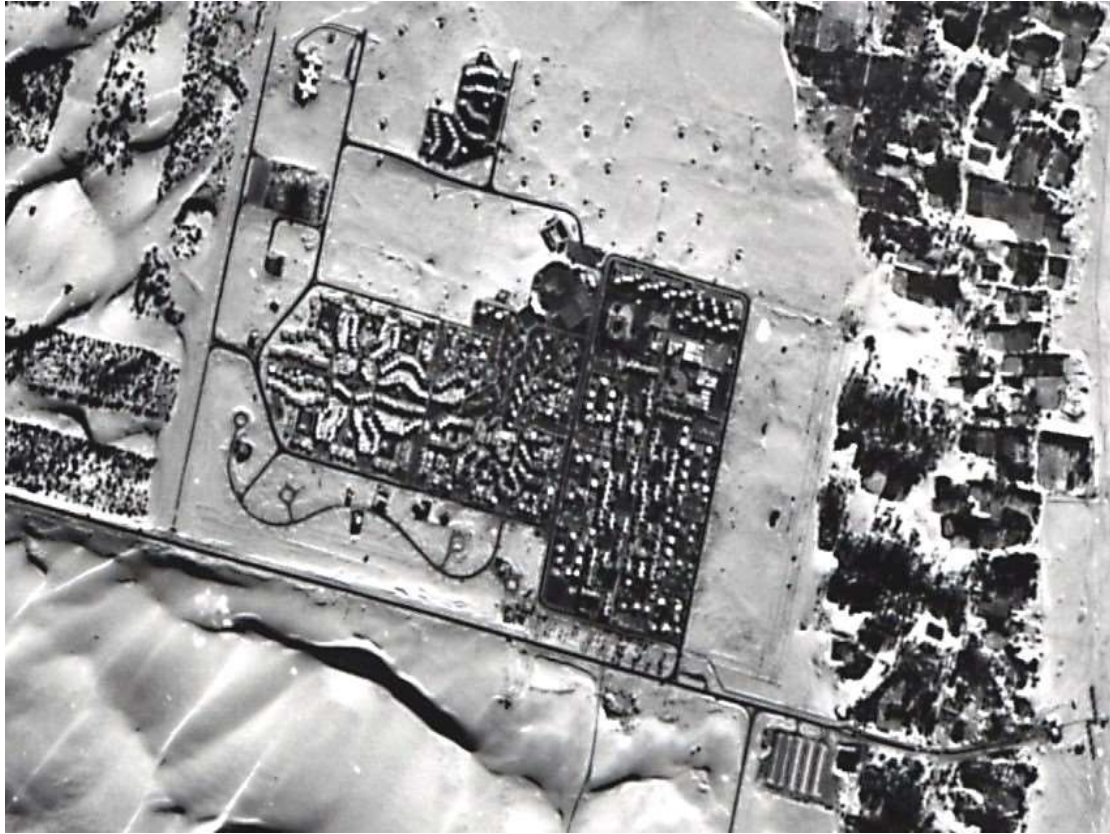
דב גביש

תולדות ההתיישבות הציונית בארץ הינה סיפור הכרעתם של אין ספור מכשולים. אלא, ככול שהמעשים הם הרואיים, שיש בהם ראשונות, תעוזה, חדשנות והקרבה אישית, יש בהם גם אבדן דרך. ספק אם עלתה על דעתו של מי מאבות ההתיישבות שהתנועה הציונית, יצרנית צורות יישוב מהמקוריות בעולם, תתמחה גם בהקמת תלי חורבות.

המטייל בארץ או המעיין במפות, מכיר את הסימנים המוסכמים של תלי החורבות שאנו משופעים בהם. אלה תלים מזמנים עברו, שרידים לתנועות אוכלוסייה, לנכסי תרבות, למאבקי קיום ונטישה ולמלחמות. רק לפני כמה עשורים נוספו בארץ לנגד עינינו שרידים וחורבות כאלה כתוצאה ממלחמת העצמאות שנכפתה עלינו. מאז, כאילו לא שבענו, היינו גם אנו ליצרני חורבות. אם מקוצר ראות, שכרון כוח, אשליית מורשת והשתלבות במרחב בחסות ביטחון עצמי, יהירות, התעלמות מהזולת, שחצנות, השראה ואמונה. אמונה במה? בחלום בלתי נתפס?

כך היינו ליצרני אשליות המטפסים על קיר-המציאות של הקמת אנדרטות של חורבות. סיני, חבל ימית, פתחת רפיח, חבל קטיף ומפרץ אילת; פעמים בזכות מלחמת סיני, ניצחון בזק במלחמת ששת הימים, מכת מלחמת יום-הכיפורים, יצירת חיץ בין רצועת עזה לסיני, ופעם בזכות חתימה על הסכם שלום. 1949, 1956, 1967, 1973, 1982, 2005, תאריך רדף תאריך החל בניסיון הנפל של הרצל ב-1903 לרכישת אדמות אל-עריש.

ימית 10.10.1980

ימית 24.4.1982

